

[Thisted Knudsen.]

ganske midlertidig Foranstaltning, og at Priskontrolraadet og Prisdirektoratet hurtigst muligt, om det skal ske, afløser et Prisstop med Maksimalpriser. Jeg ved Eksempler, hvor et Prisstop har voldt store Vanskeligheder for det Erhverv, der blev ramt deraf, netop fordi Prisstoppets Væsen er af en saadan Art, at det kun bør bruges rent midlertidigt.

I øvrigt maa man ogsaa forlange af de prisregulerende Myndigheder, at de i det hele handler saa hurtigt som overhovedet muligt, men det skorter det i nogen Maade paa. Ikke mindst maa man handle hurtigt, naar det gælder Retssager. Lovgivningsmagten har i § 19, sidste Stykke, bestemt, at „Sager vedrørende Overtrædelser af gældende Prisforskrifter vil være at fremme med størst mulig Hurtighed“; der er intet at tage fejl af med Hensyn til denne Bestemmelse. Dog oplevede jeg forleden at faa en Sag afgjort, som drejede sig om Overtrædelse af en Prisstopbestemmelse af 23. November 1940; det vil sige, at det var to Aar siden, denne Overtrædelse havde fundet Sted. Naar Sagen ikke var blevet behandlet hurtigere, skyldtes det ikke Dommer eller Politimester, men de prisregulerende Myndigheder, der i et enkelt Tilfælde havde været et halvt Aar om at svare paa en Skrivelse. Noget saadant mener jeg er urimeligt og utilbørligt, og det strider mod den nævnte Lovbestemmelse. Disse Myndigheder er meget strikse over for andre, de burde maaske en Gang imellem ogsaa være en Smule strikse over for sig selv; i hvert Tilfælde var det efter min Opfattelse ingen Skade til, og det vilde gøre et godt Indtryk.

Under Forhandlingerne i Folketinget har ogsaa Spørgsmaalet om anonyme Anmeldelser været berørt. Det blev herunder oplyst, at disse anonyme Anmeldelser ikke betyder ret meget. Jeg synes derfor, man burde se bort fra dem. Det er ganske urimeligt, at Priskontrolraadet, fordi en eller anden Kværlant sender en Skrivelse ind til det og ikke vil sætte sit Navn under, sender denne Anmeldelse videre til Politiet, som saa foretager en Række Afhøringer. Hvis Manden nu ikke har foretaget sig noget forkert, saa stiller man ham alligevel i et daarligt Lys. Jeg synes derfor, navnlig da den højtærede Handelsminister oplyser, at de anonyme Anmeldelser saa godt som intet betyder, at man ganske burde se bort fra dem. Det er en daarlig Behandling, synes jeg, af de erhvervsdrivende, at man tager Notits af saadanne Anmeldelser.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg gerne vilde berøre, og det er den Fremgangsmaade, som Priskontrolraadet er kommet ind paa, nemlig at fastsætte Størrelsen af Bøderne paa et meget tidligt Tidspunkt af Sagen. Naar en Sag bliver rejst, sker det gennem Skrivelse fra de prisregulerende Myndigheder. Denne Skrivelse gaar til Politiet, og den ender som Regel med, at der kræves mindst en Bøde paa 10 000 Kr. Det er urimeligt at stille et saadant Krav paa et saa tidligt Tidspunkt af Sagen. Ingen ved, hvordan den Forseelse skal bedømmes, der er Tale om; det faar man først at vide, naar Retsforhandlingerne er afsluttet og man har Klarhed over hele Sagen. Disse Bestemmelser hindrer i Virkeligheden Folk; der gerne vil afgøre Sagen i Mindelighed og har et vist Krav paa at kunne gøre det, i at gøre det, fordi man maa sige til dem: Vi prøver Sagen ved Domstolene. Jeg havde en Sag, hvor Prisdirektoratet holdt fast paa 10 000 Kr. i Bøde og ikke var til at slæbe derfra; ved Dommen blev Bøden paa 2 500 Kr. Det viser altsaa, at naar man paa et saa tidligt Tidspunkt af Sagen tager Standpunkt, har man ikke det rette Grundlag derfor; Prisdirektoratet burde som andre Myndigheder vente med at forelægge sin Bøde, til det havde tilstrækkeligt Kendskab til Sagens Forhold.

Det har under Forhandlingerne i Folketinget om det foreliggende Forslag vist sig, at der kunde være nogen Tvivl om Kompetencespørgsmaalet, for saa vidt angaar Fastsættelse af Landbrugets Priser, hvad der omhandles i Lovforslagets § 1, jfr. § 13. Imidlertid fremsatte den ærede Ordfører for Folketingsudvalget ved Sagens anden Behandling følgende Udtalelse:

„I Udvalget har man endvidere drøftet den Praksis, som hidtil er fulgt ved Fastsættelsen af Landbrugets Priser, og da Udvalget derunder har faaet oplyst, at denne Praksis ikke har foranlediget nogen Kompetencevanskelighed mellem Prislovens Myndigheder, har Drøftelsen ikke givet Anledning til nogen Bemærkning i Betænkningen.“

Man maa efter denne Udtalelse gaa ud fra, at den fornødne Klarhed er bragt til Veje, og at den Praksis, som hidtil er fulgt, nemlig efter Lovforslagets § 1, ogsaa vil blive benyttet i Fremtiden.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til Tingets hurtige og velvillige Behandling.

Axel B. Lange: Naar vi staar over for den aarlige Forlængelse af Loven om Kon-